Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Det niende og tiende Bud.

Du maa ikke begære din Næstes Hus, Du maa ikke begære din Næstes Hustru, Svend, Pige, Kvæg eller noget, som hører din Næste til.
2 Mos. 20, 17.

Begge disse Bud sammensattes i eet Vers i Bibelen, og de behandles under eet i vor Lærebog og ellers almindelig.

Vi gjorde opmærksom paa i Indledningen, at det var rimeligere at opfatte disse to Bud som eet og saa regne Budet om Billeddyrkelsen for et særskilt Bud og paa denne Maade opnaa Tallet 10, end det er at dele Forbudet mod at begære i to. Det om Billeddyrkelsen forekommer i et særskilt Vers i Bibelen. Men — som vi sagde dengang — det er ikke Inddelingen, men derimod Indholdet, der er det vigtige. Ogsaa Indholdet af niende og tiende Bud er af stor Betydning.

Og hvad er saa egentlig det nye i disse to Bud? Det er jo før forbudt at tage det, som hører Næsten til, ligemeget om det sker paa en aabenbar og grov Maade eller paa en hemmelig og fin Maade. Ligesaa er det før forbudt at komme Næstens Hustru for nær. Hvad er det da, disse to Bud forbyder?

Jo, det er den onde Begærlighed efter det, som hører Næsten til, enten det saa er levende, eller det er livløse Ejendele.

Lad os straks tænke paa den onde Begærings Modsætning — at nøjes med det, vi har.

Døberen Johannes sagde til Soldaterne: „Lader eder nøje med eders Sold." (Lk. 3, 14). Paulus skriver til Menigheden i Filippi: „Jeg har lært at nøjes med det, jeg har" (Fil. 4, 11). Og til Timotheos: „Gudsfrygt sammen med Nøjsomhed er en stor Vinding". . . . . „Naar vi have Føde og Klæder, ville vi dermed lade os nøje." (1 Tim. 6, 6. 8). Hebræerbrevets Forfatter nævner Modsætningerne sammen: „Eders Vandel være uden Pengegridskhed, nøjes med det, I have. (Hebr. 13, 5.)

Lad os med det samme tænke paa Jesu Lignelse om det forskellige Maal af Talenter, Herren betroede de forskellige Tjenere. Det var hans Ulykke, der fik det ene Talent, at han ikke var nøjet dermed og ikke aagrede med det. Mangt et eentalentet Menneske, som nøjedes med det, han havde, er bleven til Velsignelse for baade sig selv og andre.

Og dog — der bør være Maal og Maade med Nøjsomhed. Det er ikke al Begæring, der er daarlig. Da Profeten Elisa skulde afløse Elias, bad han, at der maatte være to Dele af Elias' Aand over ham (2 Kong. 2, 9). Og Gud sagde til Salomo: „efterdi dette var i dit Hjerte, at du ikke har begæret Rigdom, Gods og Ære eller deres Liv, som hade dig, og end ikke har begæret et langt Liv, men begæret dig Visdom og Kundskab, at du kan dømme mit Folk, over hvilket jeg har gjort dig til Konge: saa være Visdom og Kundskab givet dig. (2 Krøn. 1, 11. 12).

David siger: „Een Ting har jeg begæret af Herren, den vil jeg søge efter: at jeg maa bo i Herrens Hus alle mine Livsdage for at beskue Herrens Livsalighed og at grunde i hans Tempel. (Ps. 27, 4).

En Amerikaner (Dr. Green) holdt engang ved et Chautauqua-Møde her i Blair et Foredrag over „Utilfredshedens Evangelium", i hvilket han blandt mange andre Ting paaviste, at dersom Luther havde været tilfreds eller nøjet med Tilstandene, som han paa sin Tid fandt dem i Kirken, saa var han aldrig bleven Reformator.

Og hvad skal vi sige om Christoffer Columbus. Dersom han var nøjedes med at blive hjemme, saa var Amerika ikke bleven opdaget, i hvert Fald ikke ved ham og ikke dengang.

Og vi andre, vi, der er indvandret til dette Land, dersom vi havde været nøjede, hvor vi var og ikke begæret mere, saa havde vi ikke været her. Og dersom alle de, der er udvandret fra deres Fødeland til Amerika, var blevet hjemme, saa var Amerika ikke bleven opdyrket, dets Velstandskilder ikke aabnet og dets Rigdomme ikke benyttet.

Sagen er den, vi maa nok hige [illegible] Gud om Visdom og Kundskab, i det hele taget om Dygtighed til at fylde den Plads, vi skal indtage i Livet. Vi maa nok bringe i Anvendelse alle de Evner, vi har, for at naa fremad og blive til saa stor Nytte i Livet som muligt. I saa Henseende kan vi ikke let begære for meget.

Det saa galt ud, dersom unge Mennesker nøjedes med et Lavmaal af Kundskaber, med et saadant Lavmaal af Oplysning, som vi nylig saa om fra Brasilien. Og særlig saa det galt ud for Kirken og Missionen, dersom Kirkens Ungdom ikke higede efter at faa saa stort et Maal af Aand og Dygtighed som muligt.

Men — — i alt det, du saaledes kan ønske dig og begære, maa du aldrig ønske dig det allerringeste paa din Næstes Bekostning. Vægten ligger i det niende og tiende Bud paa „det, som hører din Næste til."

Du maa gerne ønske dig Hus og Hjem, men ikke din Næstes; du maa godt begære en god Hustru (eller Kvinden en god Mand), men ikke din Næstes. Du maa godt søge en god Tjenestekarl, Tjenestepige og se dig om efter godt Kvæg, men intet af alt dette maa komme i Strid med at „elske din Næste som dig selv."

Luther siger i sin Udlæggelse af det niende Bud: „Vi skal frygte og elske Gud, saa at vi ikke med List tragter efter vor Næstes Arv eller Hus og under Skin af Ret tilvender os det, men hjælper ham og staar ham bi, at han kan beholde det". Og af det tiende: „Vi skal frygte og elske Gud, saa at vi ikke lokker eller nøder Hustru, Tvende eller Kvæg fra vor Næste, men holder dem til at blive og gøre, hvad de er skyldige."

Det er den onde Lyst efter det, som hører Næsten til. Vægten helt igennem ligger paa, og dette Forbud imod den onde Lyst eller Begæring har Gud sikkert givet, for at vi skal være paa Vagt i Forhold til den Kilde, hvorfra alle Synder stammer.

Lad os se paa nogle Gudsord om den onde Begærlighed:

„Udvortes fra, fra Menneskenes Hjerte udgaar de onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord, Hor, Havesyge, Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Øje, Forhaanelse, Hovmod, Fremfusenhed." (Mk. 7, 21—23).

„Enhver fristes, naar han drages og lokkes af sin egen Begæring; derefter, naar Begæringen har undfanget, føder den Synd, men naar Synden er fuldvoksen, føder den Død." (Jak. 1, 14, 15).

„Denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begæringerne efter de andre Ting komme ind og kvæler Ordet, saa det bliver uden Frugt." (Mk. 4, 9).

„Jeg kendte ikke Synden uden ved Loven; thi jeg kendte jo ikke Begæringen, hvis ikke Loven sagde: „Du skal ikke begære." (Rom. 7, 7).

Kunde vi dog ret lære at sætte Pris paa og takke Gud for det, han har givet os, enhver især, bruge hver sit Talent, aagre hver med sit Pund og saa hjertelig unde Næsten det, Gud har givet ham.

Men — lad os ikke glemme i Forhold til disse Bud, at Gud her i den Grad værner om, hvad han har givet mig og dig, at Næsten end ikke maa begære det. Hvor herlig Loven dog er, set fra ret Side.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Den fjerde Mosebog. Denne Bog omfatter hele Tidsperioden fra Israels Opbrud fra Sinai, indtil det stod paa Østsiden af Jordens Flod, rede til at gaa ind i det Land, som var forjættet Abraham, Isak og Jakob.

Det var sikkert Herrens Tanke, at Pagtesfolket, viet af Herren selv ved sin Tjener Moses, skulde gaa lige ind i Kanaans Land; men ak! Folkets Vantro stod i Vejen.

O! du gruelige Vantro, hvor gør du ikke den Dag i Dag Guds Folk mangen en Brøk i Regningen!

Vantroens Følge for Israel blev, at den hele Slægt, som var vokset op i Ægypten, maatte dø i Ørkenen.

Israel forhalede Herrens Forjættelsers Opfyldelse — ved dets Vantro; men Folkets Vantro kunde ikke gøre Guds Troskabthed til intet. Forjættelsen til Patriarkerne skulde opfyldes. Guds Raad kan ingen Magt omstyrte, hverken Syndemagten, Verdensmagten eller Djævlemagten; thi „En Vej eller anden, vor Herre ved Raad."

Læs denne Bog med den vægtige Tanke for Øje: Kan Herren ikke ad Barmhjertighedens Vej naa sit Maal med sit Folk, saa gaar han fremad Retfærdighedens Vej, ad Tugtelsernes og Hjemsøgelsernes Vej, ad Dommens Vej.

Paa denne sidste Vej førte han Pagtesfolket for at berede det til Indgangen i Kanaans Land.

Bogen kan deles i tre Hoveddele. Kapitlerne 1, 1—10, 10. Denne Del handler om — Forberedelsen til Opbrudet fra Sinai.

Kapitlerne 10, 11—19, 22, den anden Del, skildrer Rejsen til Kades.

Kapitlerne 20—36, den tredie Del, fortæller om Rejsen fra Kades til Moabs Sletter og Begivenhederne, som forefalder der forud for Indgangen i det forjættede Land.

Den første Hoveddel falder i mindre Afsnit. Kapitlerne 1—4 tegner os et sønt Billede af Pagtesfolket som en velordnet Menighed. Hver Stamme har sin bestemte Plads paa hver Side med Helligdommen i sin Midte: Herrens Bolig i Israel.

Gud er ikke Forvirringens, men Ordenens Gud. Menigheden er Legemet, Kristi Legeme, og hvert Lem har sin Gerning.

Kapitlerne 5—6 handler om Lejrens eller Herrens Hærs Renhed og Skønhed.

Kapitlerne 7, 1—9, 14 omhandler de sidste Begivenheder umiddelbart forud for Opbrudet.

Kapitlerne 9, 15—10, 10. handler om Signalerne for Opbrud og Holdt. Guds Folks to store Signaler end i Dag er disse: Fremad i Løbet — fremad til Kamp og Sejr og fremad i Herrens Gerning hjemme og ude! Og hvil i Faderens Udvælgelses Raade, i Sønnens Forsonings Raade og i Helligaandens Helliggørelses Raade!

Den anden Hoveddel gaar fra Kapitel 10, 11—19, 22. Denne Del er aandelig talt et Solformørkelsens Afsnit i Pagtesfolkets Historie. Vantro, Knur, Klage og Misfornøjelse er forfærdelige Sygdomme i Folket; men det medfører ogsaa forskrækkelige Straffedomme. Læs med stor Flid det 16. Kapitel. Hvilken Advarsel ogsaa for os, om vi betræder Vantroens ulykkelige Vej.

Den tredie Hoveddel falder i tre mindre Afsnit. Kapitlerne 20—21 handler om det nye Opbrud ved Enden af de 40 Domsaar og Rejsen rundt Edoms Land op til Østsiden af Kanaans Land. Dette Afsnit fortæller os om Mirjams og Arons Død og det skønne Træk om Kobberslangen.

Kapitlerne 22—25 fortæller os om den store Spaamand — Bileam. Tre Gange maatte han velsigne Israel i Grunden mod sin Villie og den fjerde Gang udraabe Israels kommende Storhed og annelde, ved Stjernen, han saa i Jakob, den straalende Morgenstjerne, JesusKristus.

Kapitlerne 26—36 er af et meget forskelligartet Indhold. Det beretter, hvad der foregik i Israel paa Moabs Sletter før Mose Død. Der berettes ogsaa om en ny Folketælling, som skal vise, at den gamle Slægt er død — kun Josva og Kaleb er tilbage.

Folket, den nye Slægt, staar nu færdig til med Glæde, Ydmyghed og Taknemmelighed at indtræde i det forjættede Land. 40aarsdommen bar god Frugt.

Anmærk. Dommens Vej er en haard Vej. Lad Herrens mange Velgerninger bøje os, saa undgaar vi Hjemsøgelsernes Ris eller Tugt i alt Fald for en god Del.

Pagtesfolkets store Affald og Ulydighed viser os vor Trang til Helligaandens Kraft. Mose Forbøn for Folket, for hans Søster Mirjam og Aron, peger saa velsignet hen paa vor store Forbeder Jesus Kristus.

Bielams Profeti om Stjernen, der fremgaar af Jakob peger paa den store Stjerne, der gik op over en falden Verden Julenat, og Spiret peger paa „Kongernes Konge og Herrernes Herre", der sidder paa Tronen baade i Naturens, Naadens og Herlighedens evige Rige.

Moabiterne og Amoniterne og Edomiterne er i Profetens Sprog Betegnelse paa Herrens Fjender, medens Israel er Herrens sande Kirke i Verden, med Frelse for sig selv og hele Menneskeheden.

En varig Fred.

Af J. J. Kildsig.

II.

Den nuværende Krig, hvoraf næsten alle Folkeslag paa Jorden er berørt i mer eller mindre Grad, og hvorunder Millioner af Mennesker sukker rundt om paa hele Kloden, vil komme til sin Afslutning, naar den har frembragt saadanne Resultater, som Hensigten med den er i Guds Forsyns Styrelse.

Ligesom Sprogforvirringen, der der adskilte Menneskeslægten i forskellige Nationer med forskellige Tungemaal, var en guddommelig Akt til vor Beskyttelse, saa er Krigen til Folkenes aandelige Gavn. Thi ved den første er der sat et Volværk imod Synden, hvilken uden den sproglige Skillemur vilde have antaget et forfærdeligt og fordærveligt Omfang; men som det nu er, kan den umoralske og ugudelige Produktion af en Nation ikke i lige Grad blive ødelæggende og fordærvelig for en anden; og mange falske Religioner er bedre end een, efterdi de gensidig lammer hinanden. Saaledes er Krigen, der udspringer fra den selviske, nationale Karakter, bedre end den øde, tomme, gudløse Verdens Fred; thi Krigs Djævelen tjener dog i Herrens Haand til at vække nogle og drive dem til Gud.

Muligvis ender den nuværende Krig med en Revolution indenfor Centralmagternes Omraade, naar Folket er bleven træt og ikke længere formaar at bære Krigsbyrderne, naar de bliver kede af at leve paa de stadige Beretninger om nye og glimrende Sejre, der dog ikke bringer Freden en Tomme nærmere. Naar Landets Kraft er udtømt, Pengene opbrugt og Handelen ødelagt, naar Landene er fulde af Krøblinger, Enker og faderløse Børn, der skriger i Munden paa hverandre for noget at spise, naar Tilliden til Styrelsen glipper, og de misfornøjede Folkehobe rejser sig i Harme for at afkaste Aaget, da kommer Revolutionen i sin grufulde Raseri, hvor Kroner falder, Troner vakler og Fyrstehuse omstyrtes, som i Napoleons Dage. Tag den franske Revolution som et advarende Eksempel. Det er langt fra givet, at Revolutionen, om den bryder ud, indskrænker sig til Centralmagterne; muligvis vil hele Verden til en vis Grad blive berørt af den, ligesom den er af Krigen nu.

Men hvordan vil det saa gaa med Fredsbetingelserne, som de nu allesammen saa gerne vil diktere? Dertil kan intet siges i Dag, hvis Sagen skal betragtes fra et menneskeligt Standpunkt blot; thi begge Parter spaar jo en for dem selv glimrende Sejr og en ærefuld Udgang af Krigen. Men vi maa imødese Resultaterne af det grufulde Skuespil ud fra helt andre Synspunkter. Vi maa tage for os Verdenshistorien, Israels Historie, Kirkehistorien og det profetiske Ord til Belysning af Sagen.

Profetien siger, at det sidste af de fire Verdens Riger fremstillet i Nebukadnezars Billede, skal genoplives i de sidste Dage og fremstaa i Form af ti Riger eller Kongedømmer. Derefter skal Antikristen optræde og blive Fyrste over hele Riget.

Hvis den nuværende Verdens Krig er, som mange mener, den Krig, der gaar umiddelbart forud for Antikristens Fremkomst, saa skulde Resultaterne jo blive en Samling af det gamle Romerriges to Kongedømmer, saaledes, at Grænserne i det anstundende Fremtidsrige bliver de samme som i det gamle Rige, da det var paa sin Magts Tinde.

Man kan med dette for Øje med Rette spørge: Er der da nogen Udsigt til, at en saadan Samling vil komme i Stand under Krigen eller ved dens Afslutning? Man kan dertil svare: Ja, der er Tegn, som tyder i den Retning, om end der endnu er meget tilbage i Fuldbyrdelsen af den paapegede Ordning. Mærkeligt er det dog, at de to Ærkefjender, Frankrig og England, nu er bleven hinandens Venner og kæmper Side om Side imod de fælles Fjender. Irlands Revolutions-Ideer peger i Retning af en Udskillelse fra England om ikke paa anden Maade saa ved, at Øen faar Selvstyre. Irland har aldrig hørt med under det hedenske Roms Scepter. Frankrig vil uden al Tvivl faa sine Grænser udvidet til Rinen. Italien er allerede med, og Grækenland synger paa det sidste Vers af sin trodsige Modstand. Spanien har endnu ikke aabenbart bøjet sig ind under Ententemagterne, men Portugal er indenfor Rammen. Hele Nord Afrikas Kyst tilhører dem med samt Ægypten. Endnu staar tilbage Bulgarien og den „syge Mands" Besiddelser. At disse to sidste kan vindes af Ententemagterne synes ikke urimmeligt. Man handler jo om Konstantinopel og Sultanens Lande, som om de allerede var fravristet Tyrken. Det synes at være indprentet ved en højere Magt i alle de ledende Mænds Hjerter inden for Ententemagterne, at den blodhungrige Tyrks Tid er forbi i Europa; thi ellers handlede de ikke om hans Hus og hans Ejendom. Men taber Tyrken Konstantinopel til sine Fjender, og han taber den sikkert nok, da vil han tillige gaa Glip af Lille Asien, Armenien, Syrien med Palestine. Meget tyder i den Retning allerede nu.

Et aabent Spørgsmaal bliver det derimod: Hvorledes skal Østrig komme med ind i Ententens Magtgruppe og Rusland komme ud derfra? Ingen kan i Øjeblikket svare derpaa, men se vil det sikkert nok om ikke før saa ved eller efter den første Fredsslutning. Italiens Svingning tjener som Eksempel, og Grækenlands Stilling tyder i samme Retning.

Et andet Spørgsmaal staar paa Dagsordenen: Hvem skal have Konstantinopel og Herredømmet over Strædet dernede? Rusland, siger man, har faaet Løvning paa det. Men Rusland skal blive uden for Romerriget, medens Konstantinopel skal komme ind under det. Hvad bliver der saa af Løftet til Czaren? Det gaar vel nok der som med Garantierne for Belgiens Neutralitet. Diplomatiske Løfter og Fyrsternes Ed tages ikke alvorligt nu om Dage. Tilsidesættelsen af Prag-Fredens Paragraf 5 er et slaaende men sørgeligt Bevis i saa Henseende. Det er heller ikke udelukket, at Ententemagterne, om de bringer Sejren hjem, kan udnævne en Fyrste over det nuværende europæiske Tyrki, med Frihed for Rusland til at passere igennem Strædet.

Der er ogsaa Tegn, som peger i Retning af, at Tyskland og Rusland efter denne Krig vil blive forenet. Østrig vil da være hos den anden Magtgrube. Underligt! men ikke umuligt! Begge disse to Magter skal blive uden for Romeriget, medens Østrig skal være med. Et Tegn i Østrigs Udskillelse fra Tyskland turde man maaske finde i den Begivenhed, at Wilhelm ikke var med til Franz Josephs Begravelse. Østrigs Befolknings Kærlighed til Diktatoren syntes ikke særdeles varm.

Aaret, der svandt, og Aaret, der oprandt.

Af J. P. Heede.

Stille — med bøjet Hoved og bøjede Knæ — listede Emaus Menighed over Dørtærskelen til det nye Aar under Kirkeklokkens klangfulde Toner, der bølgede ud i den klare frostfyldte Natteluft. Medens Midnatsaanderne gerne er ude paa Hærtog til Ødelæggelse, havde vi en dejlig Stund i vort Guds Hus under en ydmyg syndsbekendende Midnatsbøn i Fællesskab.

— Et Aar levet til Ende! — hvor alvorsfuldt. — Et Aar, hvis Tanker, Ord og Gerninger, Forsømmelser eller Forsyndelser vi skal mødes med igen. — En Gerning kan ikke gøres ugjort. — Et Ord, vi har talt, og hvorover vi skammer os, kan ikke slettes ud.

„O Evig-Evighed,
du maatte vel betænkes."

Slige Tanker var det, vi beskæftigede os med, og paamindede hverandre om under Nytaarsnattens Midnatsvagt.

Medens Europa forbløder sig og lider under Smerten af knuste Hjerter og sønderbrudte Lemmer, oplevede vi et Naades og Miskundheds Aar, hvor det vekslede med Sorg og Smerte, Glæde og Lovsang her i Menigheden.

Emaus Menighed havde lige sluttet sine Julefestligheder og naaet frem til 2 Søndag efter Helligtrekongersdag, da vor Kirke nedbrændte til Grunden. Ilden opkom midt under Gudstjenesten, men til trods for streng Frost var der ingen, der røbede Lyst til at forlade Brandtomten, førend længe efter, at Herrens Hus var sunket i Grus. Vi var som lamslaaede over Begivenheden. Bøjede i Ydmyghed for Gud og med Spørgsmaalet: „Hvorfor, Herre!" brændende i vore Hjerter gennemlevede vi mange Dage i — Uvirksomhed.

Dog, længe kunde dette ikke vare ved. Vi indsaa, at der var inte andet at gøre end at sætte Skulder til og forsøge at løfte i Flok, og vi besluttede paa Menighedens Aarsmøde at bygge en ny Kirke paa den gamle Tomt. Saa snart Vind og Vejr stillede sig gunstigt, gik vi i Gang med Byggearbejdet.

Til trods for Modgang og haarde Tider samledes dog Menigheden med dens Præst og hans Familie for paa en højtidelig Maade at fejtligholde 25 Aarsdagen for Præstens Ordination den 10. Maj. — Dette faar tjene til Undskyldning for den Fejltagelse i Salomonsens Almanak, hvor det berettes under ovennævnte Dato, at jeg har været denne Menigheds Præst i 25 Aar, hvilken Fejltagelse egentlig er berigtiget andet Steds i Almanakken. Vi fejtligholdt denne Mindedag omkring Herrens hellige Alterbord, som vi temporært havde beredt i den til Tjeneste stillede „Grange Hall".

Past. L. Pedersen havde velvillig imødekommet Menighedens Indbydelse og betjente os med de hellige Gaver ved Alterbordet.

Efter den hellige Stund tilbragte vi en festlig Eftermiddag i Fællesskab, først ved Festbordet med gode Retter og glade Samtaler, og siden ved Festtaler, hvor det just ikke gik ud paa at skamrose denne eller hin tilstedeværende men meget mere at give Præsten et opmuntrende Løft under Vingerne, saa at han med desto større Trosfrimodighed maatte tjene i den hellige Kaldsgerning, og vi opmuntredes hjertelig til at give Gud Ære for alt! Menigheden havde beredt deres Præstefamilie en virkelig dejlig Festdag.

Ved Aftentide kørte vi hjem hver til sit, men i Tanketemplet derinde i Præstens Bryst bølgede et Væld af vekslende Minder om, Herrens Førelser i de svundne 25 Aar og stemte snart til Smil og snart til Graad, saa det i alt væsentligt formede sig i et graadfyldt Smil. — Den, som kan fatte det, han fatte det. —

Herre! Dersom ikke dit Ord havde været min Lyst, da var jeg omkommen i min Elendighed" . . . . „thi dit Ord har holdt mig i Live" (Sal. 119, 92. 50).

3. Søndag efter Paaske havde vi atter en Højtidelighed, idet vi denne Dag under kirkelige Ceremonier nedlagde Grundstenen til den nye Kirke. I Grundstenen var indmuret forskellige Dokumenter og Blade.

5. Søndag efter Trinitatis havde vi indrettet en Kirkesal i den færdigbyggede Kirkekrypt, og vi samledes siden der til Gudstjeneste, og den forsømte Søndagsskolegerning blev atter genoptaget til stor Glæde for baade gamle og unge. Det syntes for os, som vi kom hjem igen.

„I Herrens Hus er godt at bo."

Senere gik alt sine jævne og stille Gang. Kirken rejste sig i forynget og forskønnet Skikkelse, og Søndag den 10. Sept. var den færdig til Indvielse og blev indviet af vor kære Formand Past. G. B. Christiansen, assisteret af Kredsens Præster, som i Højtidsskrud og i festlig Procession vandrede fra Præsteboligen til Kirken, bærende de hellige Kar, som blev fremsat paa Alteret under Præludiet fra Orgelet.

Kirkeindvielsen var en gribende Højtidelighed. Menigheden havde under megen Bøn imødesat den hellige Dag, og den blev ikke skuffet.

Past. Heede havde forfattet en Sang for Anledningen, som blev sunget.

Sang ved Indvielsen af Emaus Kirke.
McNabb, Ill., d. 10. Sept., 1916.

Mel.: Som Hønen klukker mindelig.

Vor Klokke kimed' os til Fest,
Og derfor vil vi sjunge.
Vi mødes her som Vært og Gæst,
De gamle med de unge,
For i et helligt Broderlag
Paa denne Herrens Helligdag
At indvi Emaus Kirke.

Med Taarer saa vi, Kirken faldt
Hin Søndag først paa Aaret.
Det kneb, som om det Livet gjaldt,
Men Herren har os baaret
Og rejst sit Hus igen blandt os
Med Grundvoldssten og gylden Kors.
Hans Navn ske Pris og Ære!

Som Føniksfugl slog Vingen ud
Og fløj fra Askens Tue,
Saa lyser Korset op til Gud,
Vil tænde Aandens Lue
Paa Hjertekirkens Alterbord,
Hvor Røgelsen med Taksens Ord
Maa ofres Gud i Aanden.

En Grundvoldssten blev lagt af smaa,
En Klokke hængt af unge.
Men Altret skinden pryde maa,
De Aag var ikke tunge.
I Ifon og himmelsk Harmoni
De alle stod hverandre bi
At rejse Herrens Kirke.

Du Kirkens gamle Sten og Grund!
Vor Jesus — Frelsens Klippe!
Fra Daab med Pagt i Sind og Mund,
Hvis Ord kan aldrig glippe;
Paa denne Klippe—ej paa Grus—
Din Menighed har bygt dit Hus,
Og ofre dig det, Herre!

Tak, Fader, Søn og Helligaand!
Du kendtes ved vort Virke.
Du hjalp os villig række Haand
At bygge denne Kirke.
Det Værk er dit — ej blot af os,
Men Glæden, Synd og Død til Trods,
Den gav du os — o, Herre!

Vi bede dig — al Naadens Gud!
Du lyse lad dit Øje
Paa dem, som her gaar ind og ud
At de for dig sig bøje.
Lad Daab og Tro og Alterbord
Og helligt Liv i Jesu Spor
Bevares i din Kirke.

J. P. Heede.

De følgende 3 Dage holdt vi Kredsens Aarsmøde og Ungdomsforbundets Aarsmøde. Efter 4 Dages festligt Samvær skiltes vi ad med Glæde og Hjertets Tak.

Emaus Menighed har i det Aar, som nu er svundet bedre end før forstaaet, at Tro og Kærlighed baner sig Vej, hvor Vantro og Hjertekulde stirrer paa Umuligheder.

Aaret sluttede med den dejlige Julefest, og vi fejrede en virkelig rig Julehøjtid baade i Kirke og Hjem. Pastor A. Rasmussen besøgte os en Uges Tid og hjalp til at forskønne Festtiden for os. Pastor Rasmussen var indbudt til Ungdomsforeningens Juletræsfest, var med os Nytaarsnat og prædikede siden flere Gange.

Saa er vi jo nu gaaet ind i Jubelaaret — Lutheraaret — men ak! hvor det ser ilde ud i Luthers og Lutherdommens Fødeland dette Jubelaar. At tænke sig — Fire Hundredaaret efter den lutherske Reformations Begyndelse i Tyskland, finder vi den tyske Lutherdom alliereret med østerigsk Papisme og tyrkisk Muhamedanisme i et Barbari, som Verden for fire Hundrede Aar siden ikke kendte Mage til.

„Skin uden Kraften
er Kirkens største Pest."

Men Aaret er inde, og mangen en god og skøn Reform er os forelagt i vor forenede danske lutherske Kirke i Amerika. Maatte vi kun ret af Hjerte tage dem op.

Luther var det jo, der gav Menigmand en Bibel, som han kunde læse — en Bibel paa Modersmaalet.

„Han lukked' op den Bibelbog,
som var saa fast forseglet."

Nu er vi anbefalet, at vi i Aarets Løb skulde gennemlæse den Bibel, som Luther gjorde tilgængelig for det brede Lag af Folket, idet han — som han selv udtrykker sig — lærte Herrens Profeter og Apostle at tale Tysk.

Saa lad os nu lægge Vind paa, hver lutherske Kristen for sin Del, at gennemlæse vor dyrebare Bibelbog i Aaret 1917.

Saa er der den Ting om et Pensionsfond til Hjælp for gamle Præ-

To og en halv Section „stock ranch" fem Mil fra ny Jernbane. Der er rigelig med Vand paa denne „ranch" og et stort Areal af gratis „range" tilstøder. Hvis De ønsker en god „stock ranch", saa er denne den billigste og bedste i Landet. Pris $4.75 pr. Acre.
G. O. Hitchcock, Glendive, Montana.

NESTOS, CARROLL & HERIGSTAD, Minot, North Dakota, Advokater, tilbyder til Salg deres 160 Acre Farm, 1½ Mil Syd for Palermo, N. D. God Agebrugs- og Kreatur-Farm til $16.00 pr. Acre, hvis den overtages før Pløjesæsonen. Lette Vilkaar. Vi har andre Farme op til 1000 Acres til Salg. Skandinavisk Nabolag.

FRIT KORT OVER MONTANA OG FRI OPLYSNING angaaende Græs- og Agerjord af det nordlige Montana. — Skriv til:
North Montana Immigration Ass'n, Dept. R., Havre, Montana.
— Alle skandinaviske Sprog tales her. —